

La vida després del confinament

Fa unes setmanes que, cercant entreteniment en l'abisme de toxicitat que és Twitter, vaig trobar una publicació que, per a variar, em va fer pensar un poc. Una pregunta que anava un poc així: si tingueres un botó màgic que revertira el temps a març de 2020 però en una realitat alternativa en la qual la covid 19 mai existira, el polsaries? Ara, jo no és que siga un individu a qui li agrada perdre el temps en qüestions hipotètiques, d'una banda o l'altra es tracta d'una empresa inútil. Però aquesta inofensiva proposta posa en qüestió la mera moral de l'ésser humà, cosa que vaig experimentar amb xoc jo mateix mentre me'n vaig adonar que no, no el polsaria.

Considerant els centenars de milers de morts, l'atur i la crisi mental en la població provocada per aquesta pandèmia vaig prendre la decisió conscient de no prémer aquest botó. En gran part per egoisme, vaig superposar el meu èxit, tot el que he aconseguit en aquests últims dos anys abans del bé de moltíssimes més persones. Per una altra part vaig considerar l'eina de manipulació temporal quelcom superior a nosaltres els éssers humans, tot i que ara que ho escric pot ser que siga una mera justificació per defensar el meu egoisme amb un argument que pretén transcendir la moral humana.

Tornant a la pregunta també cal dir que falten molts aspectes d'aquesta hipotètica realitat per explicar, mantindria jo o els altres els records d'allò viscut en els últims dos anys? Aquesta sí que es una variable important. Des de el meu punt de vista si jo soles mantinguera els records, tot i que em donaria avantatges en alguns aspectes, seria una condemna en què seria plenament conscient que tot allò que he aconseguit en els últims dos anys no ha servit per a res. Perdrria les relacions amb tots els que he conegut en els últims dos anys. Si tot el món mantinguera la seua memòria, en canvi, seria una història diferent, perdríem tot allò material que hem aconseguit, però mantindríem el record de tot el que hem experimentat, en aquest cas potser sí que pitjaria el botó màgic. No desmenteix el valor d'allò material, jo mateix perdria moltes coses potser irremplaçables ja que dubte que si el temps poguera modificar-se el destí em portaria als mateixos llocs o a les mateixes coses. Una altra possibilitat és que ningú mai ho recordaria, potser la millor d'aquestes hipotètiques realitats ja que tots els que no haguérem desitjat aquest retrocés temporal no sentiríem la frustració de la perduda. Reticentment sí, suppose, que polsaria el botó en cas que no ho recordarà.

La pandèmia ha deixat seqüeles importants en els que l'hem sobreviscut. Inclús els més indiferents a la situació mundial durant aquest temps han sigut afectats d'una manera o una altra. Trobe que tot el món tindria les seues extenses justificacions per polsar o no polsar aquest botó en gran part depèn de l'impacte que els últims dos anys hagen causat en la seua vida, algunes de les millors experiències de la meua han ocorregut en aquests dos anys i això condiona la meua visió individual. També crec que és quasi natural sentir algun tipus de remordiment triant una opció o l'altra, els éssers humans no vam ser creats per a tindre aquest grau de responsabilitat.

Crec que és millor per la humanitat seguir endavant sense tornar la mirada enrere a cada instant. El 2022 el record del confinament ja per molts comença a difuminar-se, a passat de ser un ahir traumàtic a un mal record de la setmana passada. És habitual fins i tot que quan, cada vegada menys, li parles a algú del confinament no et sàpiguen dir en un primer instant en quin any estàvem quan ens van tancar. La vida continua i tot i que el record d'aquesta experiència

traumàtica romandrà viu en els caps de la gent hi haurà un temps en què serà una cosa que els avis contaràn als seus nets, que els miraran incrèduls. Qüestions hipotètiques com la pregunta d'abans, al final no aconseguen res, però és part de la natura humana debatre aquestes preguntes inservibles. Si en definitiva li podem extraure alguna conclusió a la pregunta és que no tot el món, perquè pense no vaig ser l'únic que ho va passar tan malament durant la pandèmia. Sembla obvi però amb un esdeveniment de tan gran transcendència sempre hi ha gent en ambós costats de l'espectre. La pandèmia no condiciona la vida de tota la humanitat d'ara endavant, per a molts l'únic que ens queda d'allò és la mascara facial, la utilitat actual de la qual es posa cada vegada més en qüestió.

Potser si haguera patit la pandèmia com altres persones, no tindria el valor per a dir que el seu impacte actual és mínim. La veritat és que cada vegada se'n parla menys, notícies més actuals com el conflicte ucraïnès ara s'han apoderat dels mitjans de comunicació i la decisió del govern de prescindir del confinament obligatori per als infectats de covid com a mesura per normalitzar la malaltia marquen el principi definitiu del final. El confinament i tot aquell xoc inicial donaran un cert estigma a la covid mentre perdure, és clar, però el temor que una vegada patirem d'un hipotètic segon confinament ja s'ha més que evaporat.

Tot i que el xoc inicial va ser devastador, pot ser va ser desproporcionat, perquè si tan sols dos anys després la natura de la memòria humana ens ho fa oblidar, com un fet sense importància, sense rellevància amb el qual obsessionar-se, una prova que és inútil és que a penes condiciona la societat actual al cap i a la fi. Tot ha tornat a la normalitat, eixa és la idea que et venen diàriament als mitjans de comunicació, es pot argumentar que es tracta d'una fantasia idealista estesa per a fomentar l'oci i el turisme, però per contra jo crec que per al ciutadà mitjà, tot fa molt que ha tornat a la normalitat.

I és aquesta l'última afirmació per la meua part que em deixa finalment respondre a la pregunta de si premeria o no el botó amb tota certesa. Pel bé de donar una resposta, deixant de costat les incògnites de la qüestió ja prèviament debatudes, afirmo que no ho faria. La pandèmia, tot i que ni han passat dos anys, sembla ja tan distant, per hipòcrita que sembla, rebatre i rebatre el tema quan ja l'hem deixada darrere no té cap sentit.

Al final de tot, com és la vida després de la pandèmia?

La vida és dolça i amarga.

Massa llarga però massa curta.

Cruel i pietosa.

Tot és com sempre, tot i que tot ha canviat.

Plena de misèries i plena d'alegries.

Com un cicle retorçat que va més enllà de la nostra comprensió,

es retorça i es converteix en realitats infinites,

donades vida per aquells qui habiten aquest món,

tràgic, irònic, avorrit i teatral.

És clar! Sembla que la vida sí que és la mateixa de sempre!